

[Clausager.]

tage de lavere forrentede Obligationer for de højere forrentede, du har, men vil du have Obligationerne udbetalt til Paribeløbet, saa falder der en Afgift — det maa da animere ham stærkt til at konvertere, stærkere end Udsigten til, at han faar 1 pCt. lavere Rente ved eventuelt Indskud i Banker eller Sparekasser.

Men der er ogsaa en anden Vej. Det er blevet nævnt, jeg husker ikke af hvem, men Tanken har været fremme i Bladene i Sommer, at man kunde gaa den Vej at gøre de nye 4 pCt. Obligationer mere tillokkende ved i en kortere Aarrække at give dem helt eller delvis fri for Formueskat til Staten. Jeg har talt med Bankfolk om det, som siger, at de er temmelig sikre paa, at det vilde bevirke stor Efterspørgsel. Nu vel, det vil koste nogle Penge, men hvis man mener, at Staten overhovedet ikke undgaar en Risiko ved Konverteringen, var dette her da til at overse, og det var muligt, at man kunde faa den Skatteindtægt, man derved vilde gaa Glip af, paa anden og bedre Maade.

Jeg kunde ogsaa tænke mig noget helt nyt. Jeg kunde tænke mig, da man nu tilsigter at forhindre, at frigjorte større Pengebeløb vandrer ind i Banker og Sparekasser, hvad man ikke ønsker — det var da i alt Fald værd at forhandle med Bankerne og Sparekasserne om det —, at Pengeinstitutterne vilde gaa ind paa, hvis de virkelig faar et større Indskud, naar Konverteringen sættes i Gang, da at købe 4 pCt. Obligationer for Indskudsstigningen. Saa vilde vi omtrent have naaet det samme. Jeg ved ikke, om Banker og Sparekasser vil gaa ind i den Risiko, men det var da værd at forhandle om.

Jeg ser ikke rettere, end at man kan gaa flere andre Veje end netop Nedsættelsen af Bank- og Sparekasserenten, og det er mig saa uhyre meget imod at røre ved den, for det var en Sag, det kneb at faa igennem i sin Tid, og der er givet et Tilsgagn til Pengeinstitutterne om, at man ikke skal røre Indskudsrenten.

Det er mit Partis Opfattelse, at nu skulde vi gerne have en Ende paa Konverteringsforhandlingerne, baade for Sagens Skyld, for Erhvervslivets Skyld, og det var egentlig heller ingen Skade til for Ministerens egen Skyld. Det er sjette Gang, vi forsøger, og det er ikke noget, der gavner, at man saaledes bliver ved at forhandle og trække Tov om dette ret vigtige Spørgsmaal. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Saa slip Tovet!). Jeg skal nok komme til det, Hr.

Minister, tag det nu bare med Ro! Se, det er nu i øvrigt pustet op til et større Spørgsmaal, end det er. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Nej!). Konverteringen vil give Landbruget en Rentebesparelse paa kun 6 Mill. Kr., og muligvis er Henstandsforholdene lidt forringet, men det er alligevel en vigtig Opgave, og vi er rede til at arbejde med derpaa. Vi skal støtte den Sag, saa godt vi kan, naar man vil gaa til en Konvertering, der har til Formaal at bringe Renteniveauet ned og bruge de Midler dertil, som ikke af andre Grunde er skadelige. En Del Enkeltheder i Forslaget maa maaske nok ændres, men det kommer vi sikkert til Rette om. Men Hensynet til de solvente Debitorer maa fremmes; man maa af Hensyn til de solvente Debitorer fremme Konverteringen uden at hænge Hensynet til de insolvente paa. Thi det er det vanskelige, og de to Ting har strengt taget ikke noget med hinanden at gøre, behøver ikke at følges ad. At en Del af de insolvente skal hjælpes, fortjener at hjælpes og sikkert ogsaa kan hjælpes, er vi fuldkommen paa det rene med i vort Parti og er rede til at være med til, men denne Hjælp maa ikke hænges paa som et uadskilleligt Led af Konverteringen. Det er urimeligt, og det er uklogt af Ministeren at gøre det. Jeg vil haabe, at han vil optræde noget anderledes denne Gang, end han hidtil har gjort.

Man siger, at Tilliden til Landbruget skal styrkes. Ja ja, men Tilliden til Landbruget afhænger af det *samlede* Erhverv. Den afhænger i Sandhed først og fremmest af, hvordan de solvente Debitorer har det; det er ikke de faa insolvente Debitorers Stilling, der først og fremmest betinger Tilliden til Landbruget. Der er nok, der vil gaa ind og løse af og vedgaa Skyld og Gæld paa saadanne Ejendomme.

Konverteringen efter den nugældende Lov er standset. De 6 Landkreditforeningsdirektører har protesteret og beklaget sig af flere Grunde. Vi har jo i Bladene set Ministerens Udtalelse om, at det er, fordi Forslaget er strandet i Landstinget, hvilket efter min Mening er fuldstændig uden Mening, thi den nugældende Lov kommer jo slet ikke Forhandlingen i Landstinget ved. Ministeren siger, at Landstinget maa ikke en Gang til umuliggøre en Ordning. Nej, det gør Landstinget heller ikke, i det Øjeblik Ministeren kun kommer med det, der er sagligt nødvendigt. Men en Minister kan ikke forsvare at komme med en fornuftig Sag, der skal fremmes, og saa koble 2—3 Ting paa, som han ved, der vil blive Strid om, som det maaske vil være umuligt